

РЕШЕНИЕ

№ 1961

гр. Варна, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разглежда докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20213110107944 по описа за 2021 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба, предявена във ВРС на дата 04.06.2021 г. **Исковата молба е депозирана от ищцовото дружество „Б. П. П. Ф.“ *** рег. № ******, с адрес на управление във ****, представлявано от Л. Д., в качеството му на изпълнителен директор и член на съвета на директорите, **чрез „Б. П. П. Ф.“ С.А., клон България ЕИК **** : ****** представлявано от законния представител Д. Д., чрез юрисконсулт Н. А. М., **против ответника ЕЛ. Н. Н., ЕГН *****, с адрес: ******, с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, при посочена цена на иска в титулната част на исковата молба 19440,56 лв. Настоящото исково производство е образувано след заповедното производство - частно гр.дело № 900/2021 г. по описа на ВРС XLII - ри състав.

С предявения специален положителен установителен иск заявителя по заповедното производство - сега ищец, цели да **установи със СПН съществуването в негова полза на паричните вземания, за които заповедният съд е издал Заповед № 260596/28.1.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по частно гр.дело № 900/2021 г. по описа на ВРС XLII - ри състав , а именно: СУМАТА от 18 014,80 лева /осемнадесет хиляди и четиринадесет лева и осемдесет стотинки/ представляваща **главница** по Договор за потребителски заем № PLUS -14630089, сключен на 21.03.2017 г.; **СУМАТА от 1425,76 лв.** /хиляда четиристотин двадесет и пет лева и седемдесет и шест стотинки/ представляваща **мораторна лихва** за периода от **05.02.2019 год. до 16.01.2021 г.**, ведно със **законната лихва** върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - **26.01.2021 г.**, до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 422, ал.1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 86 , ал.1 ЗЗД . /**съгласно прецизираното искане от 24.6.2021 г.- л. 31 от делото**/. С уточнителната си молба ищцовата страна е посочила **банкова сметка** по която може да бъде извършено плащането, обективизирана е искане за възстановяване на надръжбата държавна такса, което искане е било уважено от съда.**

В исковата и молба ищцовата страна е навела следните правно релевантни фактически твърдения, а именно: Със съобщение по частно гр. д. № 900/2021 г. по описа на РС Варна на ищцовата страна /заявител в заповедното производство/ била предоставена възможност за предявяване на иск за установяване дължимостта на вземането, обективизирано в издадената по частното дело Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. Предвид това обстоятелство и с оглед санкцията на чл. 415 ГПК ищцовата страна обосновава правния си интерес от водене на настоящата специална установителна защита за установяване съществуването на изискуемо парично вземане по договор за потребителски кредит № PLUS -14630089 в размер на 19 440,56 лева. Сочи се, че на дата 21.03.2017г. между „Б. П. П. Ф.“ и ЕЛ. Н. Н. бил сключен договор за потребителски паричен кредит № PLUS - 14630089, посредством който страните постигнали съгласие кредиторът да отпусне на кредитополучателя заем в **общ размер 20 000 лв., за срок от 120 месеца, обхващащ периода от подписване на договора до 05 - ти март 2027 г., съгласно погасителен план**, включващ падежните дати на **месечните погасителни вноски**, техния размер и размерът на оставащата главница. Договорено било паричния кредит да бъде изплатен на **120 броя равни месечни вноски, всяка в размер на 314,09 лв.**, като в договора била посочена и общата стойност на плащанията по кредита. Въз основа на индивидуалния кредитен профил на ответника бил определен годишен процент на разходите. Кредитополучателят заплащал и **такса ангажимент** срещу което **кредиторът сключил договора при фиксиран лихвен процент по см. на § 1, т.5 ЗПК**, при съдържащите се в договора условия, размери и срокове. **Таксата се заплащала от кредитополучателя при усвояване на кредита**, като **кредиторът удържал сумата посочена в поле „Такса ангажимент“ от общия размер на кредита. Лихвеният процент по кредита бил фиксиран за срока на договора**, като началната дата за изчисляване на **ГПР** била датата на подписване на договора при допускането, че годината има 365 дни, независимо дали е високосна и договорът бил валиден за целия срок като страните изпълняват точно задълженията си по него. **Сумата**, предмет на договора, **твърди ищцовата страна била преведена по лична банкова сметка на ответника, декларирана от същия в договора.**

На основание чл. 3, вр. чл. 4 от договора за ответника възникнало задължението да погаси заема на 120 месечни вноски, всяка по 314,09 лв., като в чл. 5 от договора било предвидено, че при забава на 1 или повече месечни погасителни вноски, кредитополучателят дължал обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва за периода на забавата. Обезщетението за забава било равно ОЛП, обявен от БНБ, в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10 %. Лихвените проценти в сила от 1 януари на текущата година били приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли били приложими за второто полугодие. Обезщетението за забава се изчислявало на база като дневния й размер за просрочени задължения бил равен на 1/360 част от годишния размер, определен в предходното изречение.

Твърди се, че длъжникът преустановил плащането на вноските по договора за потребителски паричен кредит № PLUS -14630089 на 05 март 2017 г., като към посочената дата били погасени 21 месечни вноски. На основание чл. 5 от договора, вземането на „Б. П. П. Ф.“ ЕАД ставало изискуемо в пълен размер, ако кредитополучателят просрочел две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората пропусната месечна вноска, която твърди ищцовата страна, че в настоящия случай била 05.02.2019 г., от която датата вземането станало ликвидно и изискуемо в целия му размер, за което кредиторът изпратил изрично уведомление до длъжника. И т.к. от страна на длъжника не били извършвани погашения на дълга, кредиторът /сега ищец / подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК във ВРС **За следните дължими суми по ДПК № PLUS -14630089 : 18014,80 лв. главница, 1425,76 лв. мораторна лихва за периода от 5.2.2019 до 16.1.2021г., законната лихва за забава от датата на завеждане на заявлението за издаване на заповед за парично задължение по чл.410 ГПК до окончателното изплащане на задължението. Пояснено е още в исковата молба, че законната лихва за забава била равна на ОЛП, обявен от БНБ, в сила от съответно от 1.7. на текущата**

година плюс 10 %. Лихвените проценти в сила от 1 януари на текущата година били приложими за първото полугодие на съответната година, а лихвените проценти в сила от 1 юли , за второто полугодие. Законната лихва за забава се изчислявала на дневна база като дневният ѝ размер за просрочени задължения бил равен на 1/360 от годишния процент, определен в предходното изречение.

При всичко изложено по-горе ищцовата страна е отправила искането си по см. на чл. 127, ал. 1, т. 5 ГПК/ л. 4-ти и л. 31 -ви от делото/ вписано по-горе.Обективизирано е искането за присъждане на разносните сторени от заявителя по заповедното дело и на разносните сторени от заявителя в качеството му вече на ищец в исковото производство.

В условията на евентуалност, ищцовата страна е отправила искането, ако ВРС приеме че искът по чл. 422 ГПК е неоснователен и или недоказан поради ненастъпила предсрочна изискуемост, да бъде разгледан **осъдителния иск**, при **релевирано твърдение, че исквата молба има характер на обявление за настъпила предсрочна изискуемост**. Посочена е и банковата сметка, водена при „****“ АД,клон България по която ответникът може да извърши плащане. Изрично е отправено искането ВРС да съобрази данните от ТР , нормата на чл. 265 г ТЗ, чл. 265 о ал. 2 ТЗ а именно, че с вписването на преобразуването се прекратява преобразуващото дружество ,при което правата и задълженията преминават върху приемащото дружество.Ищецът се позовава на нормите на чл. 265 м ТЗ, чл. 13 Директива 2005/56 / ЕО на Европейския парламент на Съвета, във вр. с чл. 3 и чл. 4а Директива 2009/101/ЕО на Европейския парламент на Съвета, за да изведе извод, че посочените обстоятелства са вписани в ТР.**За доказване на твърденията** си ищцовата страна е направила **доказателствени искания**.В последния раздел на искова молба са обективизирани т.нар. особени искания - делото да бъде гледано без участие на представител на ищеца, при наличие на предпоставките на чл. 238 ГПК да бъде постановено неприсъствено решение (оставено без уважение в първото о.с.з.) и изрично е направено и изявление за съдебна компенсация на разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът, получил лично преписа от искова молба не е подал отговор исквата молба, за разлика от заповедното производство, при което заповедта е била връчена на Н. при условията на чл. 47, ал.5 ГПК .

В първото проведено по делото открито съдебно заседание от дата 15.10.2021 г. отВел.Н., явила се лично пред съда е завила, че оспорва иска.

В проведеното по делото второ и последно открито съдебно заседание от 12.11.2021 г. страните редовно уведомени не изпращат представители, ответницата не се явява.

Съдът, като взе предвид представените и допълнително събрани писмени доказателства по делото прие за установено следното от **ФАКТИЧЕСКА СТРАНА**: Безспорно се установява и изяснява от приобщеното към настоящото исково производство частно гражданско дело № 900/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, 42 състав, че дружеството заявител е било подало заявление по чл. 410 ГПК против длъжника, с вх.№ 265791/26.01.2021 г., като в т. 9 ,12 и 14 подробно са били индивидуализирани паричните вземания и по основание и размери и периоди , за което е отправено заявлението за издаване на заповедта за изпълнение на парично задължение. Видно от л. 24—ти от заповедното дело въз основа на Разпореждане № 263449/ 28.1.2021 г. заповедният съд е приел ,че заявлението следва да бъде уважено за тези парични вземания , за които са налице предпоставките на чл. 410, ал.2 ГПК и лисват данни за визираните в разпоредбата на чл. 411, ал.2 , т.2, т.3 и т. 4 от същия кодекс пречки.Заповедният съд с цитираното Разпореждане се е позовал на Решение № 86/ 14.08.20214 г. постановено по гр.д. № 6766/2013 г. по описа на ВКС Четвърто г.о. ГК,като служебно е установил ,че искането на заявителя за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК в частта за възнградителна лихва в

размер на 7 942,20 лв. за периода от 05.1.2019 г. до 5.3.2027 г. като противоречащо на добрите нрави подлежи на отхвърляне. Преписът от разпореждането е получен от заявителя и в отхвърлителната част не е била депозирана частна жалба съгл. чл. 413 , ал.2 ГПК. Установява се от лист 26 –ти от заповедното дело, че на база разпореждане № 263449/ 28.1.2021 г. е издадена Заповед № 260596/ 28.1.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК в полза на заявителя и против длъжника за следните парични вземания : сумата от 18014,80 лв. представляваща главница по договор за потребителски заем № PLUS-14630089 , сключен на 21.03.2017 г. сумата от 1425,76 лв. представляваща мораторна лихва за периода от 5.2.2019 г. до 16.1.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаване на заявлението в съда- 26.1.2021 г., до окончателното изплащане на задължението на осн. чл.410 ГПК.Със същата заповед заповедният съд е присъдил в полза на заявителя съдебно –деловодни разноски, съразмерно на уважената част на заявлението в размер на общо 418, 32 лева за заплатена държавна такса и за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал.1 и ал.8 ГПК. От всички останал писмени доказателства по заповедното дело се изяснява, че заповедта по чл.410 ГПК се счита връчена на длъжника при условията на чл. 47, ал.5 ГПК и че в изпълнение на дадените до заявителя указания и в рамките на преклузивния срок заявителя е предявил пред РС Варна специалния си положителен установителен иск с правно осн. чл.422,ал.1 вр. чл. 415 , ал.1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД .

При така установеното на база приобщеното частно гражданско дело се налага извода,че исковото производство е допустимо .За правилна преценка на доказаността и основателността на исковете, с които исковият съд е сезиран, съдът от фактическа страна се спира на анализ на приобщените по делото писмени доказателства и заключението на вещото лице по допуснатата ССчЕ. В тази връзка съдът констатира, че за доказване на твърденията си изложени в исковата молба ищцовата страна е ангажирала писмени доказателства приобщени по надлежния ред към материалите по делото а именно: Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № PLUS - 14630089/21.03.2017 г.; извлечение по кредит PLUS -14630089; последна покана изх.№ PLUS - 14630089/13.05.2019 г. За пълното изясняване на фактическата страна по спора по делото е допусната и проведена **съдебно - счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице М.И..**

От приобщения в исковото производство на л.15 -20 в заверено за вярност с оригинала **копие на процесния договор**, съдът констатира,че в същия се съдържат **данните за кредитор, кредитополучател, параметри и условия, погасителен план, условия по договора, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта и удостоверявания.** Прочита на договора налага извод от фактическа страна, че същият е съставен в писмена форма, двустранно подписан от двете страни.Отделно от горното съдът установи, че договорът е съставен на бланка типов образец със стил на писане Garamond и размер на шрифта 12. Към договор е приложен на л.22 -25 извлечение по ДПК съдържащо получени плащания и разнесени плащания, а на л

26 –ти и последна покана до Е.Н. за плащане на сумата 18014,80 лв. главница, 7942,20 лв. договорна лихва, такса обработка 0,00 лв. обезщетение за забава 87,34 лв., общо дължима сума 26 444,34 лв. и дата на изготвяне на поканата 1.5.2019г. Въпреки вписването от страна на кредитора в поканата до длъжника, че поради просрочие на 2 или повече вноски, кредиторът е обявил цялото вземане за предсрочно изискуемо, данни затова поканата да е била получена от длъжника до завеждане на заповедното производство няма. Ето защо, с получаване на преписа от искова молба – т.е. на дата 30.06.2021 г./ л. 41 от делото /длъжникът се счита надлежно уведомен за обявената от кредитора – сега ищец предсрочна изискуемост на цялото вземане по договора сключен между страните.

Действително, по делото в първото открито съдебно заседание ответницата е заявила , че оспорва иска но не е направила нито едно оспорване с срока по чл.131 ГПК, а при отправено искане за определяне на служебен защитник / л.42/ не е изпълнила указанията на съда по реда на чл.101, ал.1 ГПК и в срока затова.

В обобщение се налага извод от фактическа страна, че ответницата в преклузивните срокове не оспорила действителността на договорна обвързаност с ищеца, получаването на заемната сума, изпадането в забава считано от дата **05.02.2019г.** съгласно чл. 5 от ДПК, на която поради забава в плащанията е обявен целия кредит за предсрочно изискуем както и автентичността на ангажираните от ищцовата страна писмени доказателства. Установява се от вписаното на първа страница на договора, че договорените между ищцовата страна и отв. Н. параметри и условия на договора са следните: размер на кредита за потребителски цели : 20000,00лв., размер на кредита за покупка на застраховка „ Защита на плащанията “ 0,00 лв., Застрахователна премия 6240,00лв., общ размер на кредита 20000,00лв., брой погасителни вноски 120 броя; месечна погасителна вноска (средно месечно отклонение на вноска до една стотинка) 314,09 лв., обща стойност на плащанията 37690,80 лв., годишен процент на разходите 11,04 %, лихвен процент: 9,90 %. В самия договор е инкорпориран погасителен план (ПП) в който в табличен вид са вписани падежна дата, размер на вноска в лева, оставаща главница в лева с падежна дата на първата вноска **05.04.2017 г.** и на последната 120–та **05.03.2027г.** От вписаното в ПП е видно, че всички погасителни вноски са посочени в един и същ размер от по 314,09 лв., оставащата главница по първата вноска е 19814,77 лв. а на 120–тата 0,00 лв. Сред условия по договора, в чл.1 е вписана и банковата сметка, която заемополучателят е предоставил доброволно за целите на заема. В чл. 3 от договора е посочено,че предоставянето в заем на сумата посочена в поле общ размер на кредита съставлява изпълнение на задължението на кредитора да предостави заема и създава задължение на кредитополучателя да заплати на кредитора погасителни вноски, указани в поле „месечна погасителна вноска“ и брой в поле“ брой погасителни вноски“. От второто изречение на **чл.3** от договора става ясно, че **погасителните вноски съставляват изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка** покриваща разходите на кредитора по подготовка и обслужване на заема и **определена добавка**, съставляваща печалба на кредитора. В чл.3 от договора е записано, че началната дата за изчисляване на ГПР е датата на подписване на договора. В **чл.5** от договора е записано, че **при забава на 1**

или повече месечни погасителни вноски Кредитополучателят дължи **обезщетение за забава** в размер на действащата законна лихва за периода на забавата върху всяка забавена погасителна вноска. В изр.2 по на същия чл.5 е посочено, че при просрочие на две или повече месечни вноски, считано от падежната дата на втората непогасена вноска вземането става предсрочно изискуемо в целия му размер, вкл. и всички определени по този договор надбавки ведно с дължимото обезщетение за забава, без да е необходимо изпращане на съобщение от кредитора за настъпването на предсрочната изискуемост. Също в чл.5 е посочено, че законната лихва за забава е равна на ОЛП обявен от БНБ в сила от 1 януари, съответно от 1 юли на текущата година плюс 10 процента на осн. ПМС № 100/29.05.2021 г.

Така цитираните буквално договорни параметри са съобразени и от вещото лице при изготвяне на заключението по допусната, приобщена и неоспорена от страните ССЧЕ.

От заключението на в.л.М.И. по ССЧЕ приобщено на листи от 105 –ти до 109 –ти вкл., се установява, че вещото лице е дало отговори на трите му поставени от ищцовата страна **основни въпроси** : 1 .Усвоен ли е бил кредит с № PLUS- 14630089 и в какъв размер? 2.Какъв е бил размерът на задълженията на ответника към датата на завеждане на заявлението по чл.410 ГПК?3.Какъв е размерът на задълженията по кредита към момента на изготвяне на заключението?

Въз основа на констатациите в раздел IV, Експертизата **заключават**:1.Кредитът по Договор № PLUS- 14630089 е усвоен , като сумата в размер на 19500.00лв., е била преведена от страна на „Б. П. П. Ф. “ С.А., с платежно нареждане с уникален рег. №000004371291/21.03.2017г., по сметка с IBAN **** и BIC ****, предоставена от ответницата в качеството си на Кредитополучател, съгласно т. 1 от „Условия по договора“. Съгласно т.2 от „условия по договора“, при усвояване на кредита от ответницата, Кредитора е удържал „такса ангажимент“ в размер на 500.00лв. от общия размер на кредита-20000.00лв. Размерът на задълженията към датата на завеждане на заявлението по чл.410 ГПК -**26.01.2021 г., е 19592.71лв.** / Деветнадесет хиляди петстотин деветдесет и два лева и 71 ст./, в т.ч.: - **главница-17910.80лв.**/Седемнадесет хиляди деветстотин и десет лева и 80 ст./ -**мораторна лихва** върху главницата за периода от 05.02.2019г. до 26.01.2021г.- **1681.91лв.** /Хиляда шестстотин осемдесет и един лева и 91 ст./Размерът на задълженията по кредита към момента на изготвяне на заключението - 3.11.2021 г., е **19995.72 лв.**/ Деветнадесет хиляди деветстотин деветдесет и пет лева и 72 ст./, в т.ч.: - главница - **17910.80лв.**/ Седемнадесет хиляди деветстотин и десет лева и 80 ст./ -**мораторна лихва**, начислена върху главницата за периода от 05.02.2019г. до 26.01.2021 г./ датата на завеждане на заявлението по чл.410 от ГПК/- **681.91лв.**/ Шестстотин осемдесет и един лева и 91 ст./-**законна лихва за забава**, начислена върху главницата, за периода 26.01.2021г. - 03.11.2021г.-**1403.01лв.** / Хиляда четиристотин и три лева и една стотинка/ (л.79 от делото) .

Въз основа на горните писмени доказателства, съдът достига до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

По делото е предявен главен специален положителен установителен иск с правно основание чл.422, ал.1, вр.чл.415, ал.1 от ГПК, вр.чл.86, ал.1 от ЗЗД,с предмет

приемане за установено по отношение на ответника съществуването на вземанията, претендирани от ищцовото дружество за които заповедният съд е издал Заповед за изпълнение на парично задължение. **Предявените обективно, кумулативно съединени искиви претенции, съдът с доклада по делото е квалифицирал като предявени на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД / в условията на евентуалност и заявен осъдителен иск по чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД /.** С доклада по делото съдът е разпределя доказателствената тежест както следва: Съгласно разпоредбата на чл.154, ал. 1 ГПК, съдът е указал на страните, че всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. **В тежест на ищцовата страна** по делото съдът е възложил да установи при условията на пълно и главно доказване **активната си материално правна и процесуално правна легитимация**; да докаже че между ответника и ищеца е била възникнала валидна облигационна връзка, по силата на която ищцовата страна като изправна такава : точно, своевременно и качествено е изпълнила поетите си задължения за предоставяне на заем на ответника и усвояването на заема от последния. В тежест на ищцовата страна е било възложено да установи и размера на всяко едно от претендираните вземания произтичащи от договора за заем, т.е. вземанията е следвало да бъдат установи и по основание и по размер, съответно периоди. В тежест на същата страна съдът е възложил да установи и докаже, че е налице ликвидно и изискуемо вземане в посочените в петитума на исковата молба размери и основание. (или в случая всички елементи от фактическия състав на договора за заем, който се твърди че е бил сключен между ищцовата страна и ответника). **В тежест на ответната страна** съдът е възложил да наведе възражения срещу ревелевираните в исковата молба фактически твърдения и дължимостта на процесните вземания и по основание и по размери. **Съдът е обявил обявява на страните, че тежестта на доказване между страните по евентуалните ОСИ осъдителни искиве е идентична като при главните, с разликата, че при евентуалните осъдителни искиве ищцовата страна не следва да доказва датата и основанието на което кредита е станал изцяло изискуем.** Настъпването на цялостната изискуемост на кредита на соченото от ищцовата страна основание съдът е обявил, че следва да бъде доказано от ищцовата страна по главните специални положителни установителни искиве.

При така разпределената тежест на доказване, въз основа на събраните по делото доказателства, анализирани в съвкупност и поотделно съдът на първо място се спира върху залегналите твърдения на ищцовото дружество – заявител в заповедното производство, пренесени и в исковата молба. Както в заповедното производство, така и в исковото производство, ищцовото дружество е твърдяло, че е предоставило сумата от 20 000 лв. съгласно Договора за кредит от 21.03.2017 г. на отв. Е.Н., че сумата е била получена и че е останала непогасена главница ведно с начислени лихви за забава на база действителен договор от 21.03.2017 г. с начало на изплащане на погасителни вноски 120 бр. месечни равни вноски всяка по 314,09 лв. датата на подписване на договора и край дата 05.03.2027 г.

Отв.Ел.Н. е заявила в първото заседание че оспорва исковете, без да е навеля нито едно възражение било то против основанието било то против размера на иска .

За успешното провеждане на предявените искиове, ищецът е следвало да установи в процеса, в условията на пълно и главно доказване, възникването в негова полза на изискуеми вземания, за които е издадена заповедта за изпълнение, т.е. да докаже, че между страните е налице валидна облигационна връзка по посочения в исковата молба договор за потребителски заем, включващ твърдяните клаузи за дължимост на мораторна и законна лихва, както и предсрочна изискуемост, по силата на който сумата по заема е усвоена на ответника и за него е възникнало задължение да заплати сумите, предмет на исковете, в претендираните размери.

Настоящият съдебен състав намира въз основа на ангажираните от ищцовата страна и приобщени писмени доказателства, че именно чрез пълно и главно доказване е установено, че между “ Б. П. П. Ф. С.А. „ и ответника Е.Н. е било възникнало действително правоотношение по договор за потребителски заем, по силата на който на кредитополучателя е реално предоставена сумата от 20000 лв., преведена от кредитодателя в полза на кредитополучателя по посочената от последния банкова сметка в деня на подписване на договора / съгласно цитираното и вещото лице преводно нареждане /. Фактът, че кредитодателя е изпълнил задължението си да предостави на ответника заемната сума от 20000 лева съдът намира за доказан на база приложения договор инкорпориращ и декларация на кредитополучателя с посочена банкова сметка, както и от обективното и компетентно дадено заключение на вещото лице М.И. по ССЧЕ, кредитирано изцяло от съда.

Следва да бъде подчертано, че ответникът не е оспорил автентичността на документ а и на представените от ищцовата страна заверени за вярност с оригинала копия на договор и погасителен план са налични подписите и на двете страни. Ето защо и ВРС приема, че между страните по спора е бил сключен Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № **PLUS- 14630089** от **21.03.2017 г.** Исковият съд, при така установеното по-горе дължи произнасяне първо по главите ОСИ с правно осн. основание чл. 415 във вр. с чл.422 ГПК, а в зависимост от основателността ѝм, дължи произнасяне и по предявените в евентуалност искиове с правно основание чл.79 вр. чл.240, ал.1 и 2 ЗЗД.

От правна страна съдът приема, че по делото е установено, че на **21.03.2017г.** между страните е бил сключен Договор за потребителски *паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № PLUS- 14630089* от **21.03.2017 г.** по силата на който на кредитополучателя Н. е бил предоставен потребителски кредит в размер на 20 000 лв. за срок от 10 години срещу насрещното задължение на заемателя да върне заетата сума на месечни вноски (120 бр.) по погасителен план, всяка в размер на **314,09 лева**. По делото не са приложени ОУ към договора, но е приложен стандартен европейски формуляр. При тези обективни данни по делото, съдът приема, че ищцовата страна представлява финансова институция по смисъла на [чл.3 ал.2 ЗКИ](#), поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства /както е в конкретния

случай/,което определя дружеството като кредитор по смисъла на чл.9 ал.4 ЗПК, поради което и съгласно разясненията дадени в **т.18 на ТР № 4/2013г.на ОСГТК на ВКС**,изискването за обявяване на договора за кредит за предсрочно изискуем важи и за него.В случая обаче,тъй като към **датата на подаване на заявлението договорът за кредит не би изцяло изискуем на краен падеж**, но към датата на постановяване на настоящото решение, всички вноски следва да се считат падежирали, съгласно подписания между страните **погасителен план**, т.к. уведомителното писмо изпратено до длъжника, че договорът е обявен за предсрочно изискуем достигнало до адресата с **връчване на исковата молба**, дава право на ищеца да приложи нормата на **чл.5** от договора,респ. затова и предсрочната изискуемост е настъпила на дата 5.2.20219 г., с факта на получаване на книгата по чл.131 ГПК – 30.06.2021 г. поради което и съдът счита, че по делото е установено и доказано че паричните вземания претендирани от ищеца са станали изискуеми и ликвидни .

На следващо място иският съд приема ,че е установено е по делото,че между страните е възникнало правоотношение по договор за потребителски **кредит по чл.9 и сл. ЗПК**. Съгласно чл.9 ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Съгласно **чл.10 ал.1 ЗПК** договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора. Съгласно **чл.11 ал.2 ЗПК** общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница се подписва от страните по договора.При така визираните по-горе основни изисквания към ДПК, при отчитане на факта, че уведомителното писмо до длъжника, че договорът се счита за предсрочно изискуем по отношение на вноските, за които не е настъпил падеж , съдът приема че по процесния договор длъжникът – ответник в исковото производство е уведомен за предсрочната изискуемост на договора макар и след завеждане на заповедното дело, а именно с връчване на преписа от искова молба. При това положение приложение следва да намери приложение **т.18** от ТР №4/2013г./ 18.06.2014г. по т.д.№ 4/2013 на ОСГТК на ВКС, при което за непладежирали вноски искът би следвало да се отхвърли.В тази връзка обаче, настоящата инстанция намира,че в конкретния случай следва да се съобрази с **ТР № 8/2017** на ОСГТК на ВКС,според което е **допустимо предявения иск по реда на чл.422 ал.1 ГПК за установяване дължимост на вземане по договор за кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен само за вноските с настъпил падеж към датата на формиране на силата на присъдено нещо, ако предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение**.В настоящия случай,както се изложи, задължението на длъжника за главница по договора за кредит възлиза на **17910,80 лв.съгласно ССЧЕ**, като към датата на постановяване на решението от ВРС, всички вноски за главница, които не са били погасени поради настъпилата предсрочна изискуемост на дата 05.02.219 г. съгласно чл.5 от ДПК се явяват

ликвидни и изискуеми.Ищецът е претендирал парично вземане за главница от 18 014,80 лв., но въз основа на ССЧЕ е установен действителния размер на непогасените чрез плащане главници, поради което и искът за разликата от установения размер от 17910,80 лв. до претендирания от 18 014,80 лв. подлежи на отхвърляне. Или при това положение общо непогасеното задължение за главница по ССЧЕ възлиза на **17 910,80 лв.или това е дължимият от отв.Николова на ищеца размер на главно задължение по ДПК. Горния размер на главно задължение вещото лице много прецизно е определило , като е съобщило и посочило всички извършени от ответницата плащания по ДПК , вписани и в табличен вид в ССЧЕ .**

По отношение **останалите елементи** на претендираното вземане **извън главницата по кредита – претендираната мораторна лихва от 1425,76 лв. ,** ВРС приема, че ДПК не съдържа наличие на **неравноправни клаузи**,поради което да бъде приет за **нищожен в тази част**, поради следните **съображения:****На първо място още в заповедното производство заповедния съд в същия му съдебен състав е направил преценката за наличие на пречки за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение за заявено акцесорно вземане, като противоречащо на добрите нрави.**

В исковото производство съдът не констатира недействителност на клаузата от договора, на която ищцовата страна се позовава търсейки установяване със СПН на съществуването на ликвидно и изискуемо парично вземане за мораторна лихва а и лихва за забава. Отпуснатият на ответника Е.Н. като физическо лице заем представлява предоставяне на „финансова услуга“ по смисъла на § 13 т.12 от ДР на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ и ответницата има качеството потребител по смисъла на § 13 т.1 от ДР на този закон, според който потребител е всяко **физическо лице, което придобива стока или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. Като потребител отв. Е.Н. разполага със защита срещу неравноправни клаузи, предвидена в Глава Шеста на ЗЗП, за които съдът следи служебно, по който въпрос също е налице категорично **установена съдебна практика,която задължава съда да следи служебно за наличие по делото на фактически и/или правни обстоятелства, обуславящи неравноправност на клауза/и в потребителския договор** и да се произнасят, **независимо дали страните са навели такива възражения или не, като служебното начало следва да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни.**Съгласно практиката на Съда на ЕС по приложението на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5.IV.1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която е транспонирана в българското законодателство с § 13а т. 9 от ДР на ЗЗП, националният съд е длъжен служебно да преценява **неравноправния характер на договорните клаузи, попадащи в приложното поле на Директива 93/13/ЕИО и по този начин да компенсира неравнопоставеността, съществуваща между потребителя и продавача или доставчика.**В Закона за защита на потребителите и по-конкретно в **чл.143** от същия е дадено определение на понятието „**неравноправна клауза**“ в договор с потребител, а именно - всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за**

добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като различните хипотези на неравноправни уговорки са неизчерпателно изброени в 20 точки от посочената разпоредба. Според чл.146 ал.1 ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално, като в алинея 2-ра от същата разпоредба е посочено, че **не са индивидуално уговорени клаузите**, които са били **изготвени предварително** и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им особено в случаите на договор при общи условия. Такова разрешение е дадено и в Директива 93/13/ЕИО. Според чл.3 от Директивата, неравноправни клаузи са договорни клаузи, **които не са индивидуално договорени и които въпреки изискванията за добросъвестност създават в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора.** В случая е видно от ангажираните от ищеца писмени доказателства, че процесният договор за потребителски кредит е сключен при действието на Общи условия, т.е. при предварително определени от страна на ищеца договорни клаузи.

Доколкото самият договор е **бланков**, съдът намира, че същият **не е бил предмет на предварително договаряне** между страните, от което следва извод, че ответника Е.Н. не е имала възможност да влияе върху съдържанието му. Видно още от договора е, че кредиторът е посочил ГПР като 11,04 % и лихвен процент 9,90 % по договора, които отговорят на изискванията за добросъвестност, не се надхвърля над три пъти законната лихва. Ето защо, при липсата на втората от двете кумулативни предпоставки - **значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора**, съдът намира, че ответникът дължи на ищцовата страна и мораторна лихва за забавените плащания и законна лихва.

Настоящата инстанция приема горното, защото искът касаещ непогасена главница следва да се уважи за установения чрез ССЧЕ размер на главно ликвидно и изискуемо задължение от общо **17 910,80 лв.** и да се отхвърли за разликата до претендирания от **18 014,80 лв.** Видно от лист 79 – ти вещото лице след надлежно посочване на относимите към изводите си констатации, изготвени таблици при които е съобразило и плащанията извършени от ответницата, е дало заключение за размера на мораторната лихва, върху главницата от 17 910,80 лв., като е пресметнато че мораторната лихва за периода от 05.02.2019 г. до 26.01.2021 г. възлиза на **1681,91 лева**. Съдът не спира върху заключението на вещото лице касаещо размера на законна лихва върху главницата считано от датата на подаване на заявлението до датата на изготвяне на ССЧЕ, т.к. законната лихва върху главницата от една страна е предмет на иска така както е заявен от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК до окончателното плащане, а от друга страна този размер е определяем и зависи кога ще бъде извършено окончателното плащане.

При тези обективни данни ВРС извежда извод, че ищцовата страна е доказала и акцесорното си искане за присъждане на мораторна лихва за периода от дата **05.02.2019 г. до датата на подаване на заявлението** в съда – **26.01.2021 г.** в размер на точно **1681,91 лв.**, поради което искът в тази част следва да се уважи, но за сумата от **1 425,76 лв.** Искът

може да бъде уважен само за размера предявен от ищцовата страна, макар и да е доказано, че дължимата се сума за мораторна лихва е в по-висок размер 1681,91 лв. , т.к. при евентуално уважаване на доказвания размер на мораторна лихва исковият съд би се произнесъл плюс петитум .

С оглед акцесорния характер на искането за присъждане на **законна лихва** и факта, че същата се дължи от датата на която се счита образувано исковото производство – датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК , съдът присъжда в полза на ищцовата страна и законната лихва върху установения размер на главно задължение от 17 910,80 лв. начинаей от датата на завеждане на заповедното производство в съда – **26.01.2021 г.** и до окончателното плащане на вземането .

На последно място, съгласно разясненията, дадени в т.12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, исковият съд дължи произнасяне и по **въпроса за отговорността за разноските.** Отговорността за разноските в производството по издаване на заповедта за изпълнение следва да се разпредели от съда в исковото производство, или с решението си по установителния иск съдът дължи произнасяне по дължимостта на разноските за заповедното производство. С оглед на това, предвид установения размер на вземането в настоящото производство, съдът намира, че дължимите в **заповедното** производство разноски на ищеца са съразмерни на уважената част на иска. При предявени икове в общ размер равен на сбора от 18914,80лв.+1425,76 лв. = 20340,56 лв. , уважена част равна на сбора от 17910,80 лв. +1425,76 лв. = 19336,56 лв., на ищеца се дължат 0,95 %от общия размер на присъдените в заповедното производство разноски – 0,95 % x 418,32 лв. = **397,40 лв.**

Исковият съд следва да се произнесе и по въпроса за отговорността за разноските по исковото производство.

Видно от списъка по чл. 80 ГПК (л.67) , ищцовата страна е претендирала разноски за исковото производство както следва : 547,65 лв. за платена д.т., минимално юрисконсултско възнаграждение от 100 лв., както и сумата от 280 лева депозит за ССЧЕ. При изготвяне на списъка по чл. 80 ГПК ищцовата страна не е съобщила ,че на основание чл. 4 б ЗДТ съдът е разпоредил връщане на надвнесената д.т. (л. 37 от делото) от 317,23 лв., поради което и дължимата се д.т. възлиза на разликата от 547,65 лв. минус 317,23 лв. = 230,42 лв. Сборът от трите разхода сторени от ищцовата страна в исковото производство е равен на 230,42лв. +100лв.+280 лв. = 610,42 лв.

По идентичен начин, както при заповедното производство, исковият изчислява и съразмерната част на разноските, дължими се на основание **чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК** в полза на ищцовата страна. Пресметнати от иския съд, разноските дължими от ответника в полза на ищеца по **исковото производство** възлизат на **общо 579,90 лв.** На последно място иския съд не присъжда разноски в полза на ответницата, т.к.такива не са поискани, не посочва банковата сметка по която може да бъде извършено плащане, т.к. не е постановен осъдителен диспозитив, не разглежда осъдителния евентуален иск, т.к. главния специален установителен е доказан по основание ,макар и частично по размер по отношение на

главницата .

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между **ищцовото дружество – „Б. П. П. Ф.” С.А.**, с адрес на управление във **** , представлявано от Л. Д. и Л. В., чрез „Б. П. П. Ф. С.А., клон България ЕИК **** с адрес *****, чрез юрисконсулт Н. М. и ответника **ЕЛ. Н. Н., ЕГН *******, с адрес: ****, че в полза на ищцовата страна съществуват дължими от ответника парични вземания, за които заповедният съд е издал Заповед № 260596/28.1.2021 г за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по частно гр.дело № 900/2021 г. по описа на ВРС XLII - ри състав , а именно:

СУМАТА от 17 910,80 лева / седемнадесет хиляди деветстотин и десет лева и осемдесет стотинки / представляваща **главница** по Договор за потребителски заем № PLUS -14630089, сключен на 21.03.2017 г., *като **ОТВЪРЛЯ ИСКА само в частта за главницата з а разликата от установения размер от 17 910,80 лева / седемнадесет хиляди деветстотин и десет лева и осемдесет стотинки / до претендирания от 18 014,80 лева /осемнадесет хиляди и четиринадесет лева и осемдесет стотинки/ ,като недоказан по размер,***

СУМАТА от 1425,76 лв. /хиляда четиристотин двадесет и пет лева и седемдесет и шест стотинки/ представляваща **мораторна лихва** за периода от **05.02.2019 год. до 16.01.2021 г.**,

ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда **-26.01.2021 г.**, до окончателното изплащане на задължението, **на основание чл. 422, ал.1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл. 86 , ал.1 ЗЗД**

ОСЪЖДА ЕЛ. Н. Н., ЕГН *****, с адрес: ****, **ДА ЗАПЛАТИ на „Б. П. П. Ф.” С.А.**, с адрес на управление във **** , представлявано от Л. Д. и Л. В., чрез „Б. П. П. Ф. С.А., клон България ЕИК **** с адрес *****”, чрез юрисконсулт Н. М., **СУМАТА от общо 397,40 лева** (триста деветдесет и седем лева и четиридесет стотинки) - представляваща сторените от ищцовата страна **съдебно - деловодни разноски в заповедното производство** по частно гр.д. № № 900/2021г. по описа на РС Варна XLII - ри състав, съразмерно на **уважената част на иска и на основание чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК.**

ОСЪЖДА ЕЛ. Н. Н., ЕГН *****, с адрес: ****, **ДА ЗАПЛАТИ на „Б. П. П. Ф.” С.А.**, с адрес на управление във **** , представлявано от Л. Д. и Л. В., чрез „Б. П. П. Ф.

С.А., клон България ЕИК **** с адрес О*****, чрез юрисконсулт Н. М., **СУМАТА** **о т общо 579,90 лева**(петстотин седемдесет и девет лева и деветдесет стотинки) - представляваща сторените от ищцовата страна **в исковото производство съдебно – деловодни разноси** съразмерно на уважената част на исковете и на **основание чл. 78, ал.1 и ал. 8 ГПК.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на **обжалване** пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните .

Съдия при Районен съд – Варна: _____